

Beduidend plezieriger verliep zijn contact met Henri Kahnweiler, na zestig jaren nog altijd actief als kunsthandelaar en publicist. Deze bood hem een contract aan dat een redelijke bestaansmogelijkheid garandeerde. Sindsdien (1906) heeft Van Dongen nooit meer armoede gekend. Toen de ster van zijn poulain begon te rijzen adviseerde Kahnweiler hem om te offeren aan de franse mode van 'ontvangsten' te geven. Dat kòn, omdat de schilder inmiddels het pittoreske, doch enigszins verluide Bateau-Lavoir, via een korte vestiging aan de Rue Saulnier, verwisseld had voor een riante rez-de-chaussée-woning aan de Rue Denfert-Rochereau. Aanvankelijk vertoonden zich daar overwegend schilders, litteratoren, en figuren uit andere artistieke en intellectuele milieus. Doch de faam van Van Dongen, in het bijzonder zijn renommé van mondain portrettist, groeide snel uit tot beroemdheid, en daarmee werd de kring van al-dan-niet genode gasten eindeloos gevarieerder. Markiezen, èchte en industrie-baronnen, regeringsfiguren, toonaangevende politici, dollarkoningen, kunstenaars in allerlei schakeringen, klassieke en Folies Bergère-danseressen. . . allen dicht omzwermd door een vrouwelijke aanhang in alle graden van schoonheid, leeftijd, en moraal, verdrongen zich tussen de geschilderde aanwezigen, die vanaf de wanden op hen neerzagen.

Doller nog werden de feesten in de waarlijk vorstelijke behuizing aan de Rue Juliette Lamber, die hij in 1922 betrok. Daar showden jonge actrices de haute couture-crèaties (het begrip was nog nieuw in die dagen) van zijn vriend Paul Poiret; daar trad de jong aan doping bezweken diseuse Yvonne George op, en zong 'Valparaiso', misschien het mooiste zeemanslied dat ooit geschreven werd, en daar danste de nimmermeer-benaderde zigeunerdanser Vicente Escudero, die hij vereeuwigde op een zeldzaam-vlotte affiche. En terwijl iedereen, mannen evenzeer als vrouwen, zich beijverd had om er zo sjiek mogelijk uit te zien, bewoog de Meester zich temidden van zijn gasten in een slobbertrui – veertig jaar voor dat mode werd! –, dronk mineraalwater, holde heen en weer om de grammfooninstallatie te bedienen of de schijnwerpers voor zijn optredende artiesten te regelen, en danste tussendoor, beter en bezetener dan wie-ook in Parijs.

In dit huis ontstonden zijn opzienbarende portretten, óók die waarmede de kunstcritiek het nog altijd moeilijk heeft. Vanzelfsprekend reikte niet alles wat hij schiep tot de hoogte van zijn